

Dem og Halvfjerdsindstyvende Møde.

Mandagen den 2den April Kl. 7 Aften.

Protokollen for forrige Møde blev oplæst.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var eventuelt 2den Behandling af Forslag til Lov om Udbetaling af Gager og Lønninger i Finantsaaret 1860—61 for de under Kongeriget's Ministerier hørende Embeds- og Bestillingsmænd, med Undtagelse af selve Ministeriernes Personale^{*)}.

Da der imidlertid ikke var forløben den regulatvæssige Frist siden 1ste Behandling, kunde 2den Behandling kun foretages, naar Thinget med $\frac{3}{4}$ af de afgivne Stemmer samtykkede deri.

Dette Samtykke gaves eenstemmig med 27 Stemmer.

Der var ikke stillet Endringsforslag. Begge Lovforslagets Paragrapher fattedes under Forhandling.

Drejer: Jeg kan ikke andet end gjentage de Erindringer imod § 2, som jeg ved Sagens 1ste Behandling tillod mig at fremsætte. Saa vidt jeg skjønner, er der, som jeg dengang anførte, ibetmindste indtil en vis Grad, den samme Betænkelse ved at gaae ind paa § 2 i dette Lovforslag, som der var ved at gaae ind paa en tilsvarende Paragraph i det Lovforslag, der blev afgjort i Formiddags. Jeg kan ikke i den Omstændighed, at denne Lov kun er bestemt til at gjælde i eet Aar, see Noget, der i væsentlig Grad kan forandre Betragtningen af det paa-gjældende Spørgsmaal. Jeg troer, at Følgerne, navnlig med Hensyn til Landstingets Stilling, vilde kunne blive de samme som de efter min Mening vilde kunne have blevet ved at vedtage den omtalte Paragraph i det andet Lovforslag, og jeg kan derfor, uagtet mine Udtalelser

ved 1ste Behandling ikke fandt nogen Understøttelse, ikke gaae ind paa at stemme for § 2. Jeg seer Sagen saaledes, at jeg, dersom jeg ikke havde været paa det Rene med mig selv om, at jeg til sidste Slutning vilde aldeles bestemt fastholde min Modstand mod slige vedkommende og betænkkelige Bestemmelser i et Lovforslag — vedkommende, thi de vedrøre jo i Grunden slet ikke dette — ikke vilde have været istand til Andet end tidligere at gaae ind paa Indrømmelser. Jeg skal altsaa stemme imod § 2, hvormeget jeg end ønsker, at Indholdet af § 1, og hvormeget Indholdet af § 2 i Grunden syntet har at gjøre, maa blive til Lov, for at der dog kan tilflyde de vedkommende Embedsmænd Noget af den Fordeel, der ved hiint Lovforslag, der blev afgjort i et tidligere Møde, var tiltænkt dem. Til disse Bemærkninger skal jeg for Dilekttet indskrænke mig, idet jeg naturligvis vil tage det under fornøjet omhyggelig Overveelse, hvorledes jeg efter Udsaldet af Afstemningerne ved denne 2den Behandling troer at burde forholde mig, naar Forslaget kommer til endelig Afgjørelse.

M. P. Bruun: Jeg kan dog ikke give den sidste ærede Taler ganske Ret i den Maade, hvorpaa han betragter § 2 i det foreliggende Forslag. Jeg skal villig indrømme, at der er noget Forkeert i Paragraphen; men det forekommer mig, at han ikke lagde tilstrækkelig Vægt paa to Momenter ved denne Sag. Det ene Moment er det, at det i ethvert Fald kun er for eet Aar, at denne Lov kommer til at gjælde, og at man, altsaa, ikke her binder sig for nogen længere Fremtid. Det andet Moment er det, at vi nu engang i Finantsloven have vedtaget en Bestemmelse, som vistnok ikke siger, at det skal ssee, men siger paa en saadan Maade, at det kan ssee, at det i Forbindelse med den høitagtede Justitsministers Ytringer i Resultatet vel maa gaae ind paa det Samme.

Justitsministeren: Vigtigheden af, at Loven udkommer, i Forbindelse med den Omstændighed, at jeg er firdkommen overbeviist om, at dens Vedtagelse ikke vil medføre noget uheldigt Resultat, gjør, at jeg tillader mig at tilraade det høitærede Landsting at gaae ind

*) 1ste Del, findes i Tidenden Sp. 1824 ff.